

Księga Joela i laodycejski Kościół Adwentystów Dnia Siódmego - Numer dwadzieścia

Jeff Pippenger

2025-12-26

Liczba dwadzieścia

Księga Joela stwierdza, że zniszczenie Bożej winnicy następuje w czwartym pokoleniu.

Słowo Pana, które doszło do Joela, syna Petuela.

Słuchajcie tego, starcy, i nadstawcie ucha, wszyscy mieszkańcy kraju. Czy zdarzyło się to za waszych dni albo nawet za dni waszych ojców? Opowiadajcie o tym waszym dzieciom, a niech wasze dzieci opowiedzą swoim dzieciom, a ich dzieci kolejnemu pokoleniu.

To, co pozostawiła gąsienica, zjadła szarańcza; a to, co pozostawiła szarańcza, zjadła larwa; a to, co pozostawiła larwa, zjadła gąsienica.

Obudźcie się, pijacy, i płaczcie; i zawódcie, wy wszyscy, którzy pijecie wino, z powodu młodego wina; bo zostało odjęte od waszych ust. Joel 1:1-5.

Przypowieść o dziesięciu pannach jest przypowieścią adwentyzmu, a przebudzenie w przypowieści następuje, gdy pszenica i kąkol zostają rozdzielone; wówczas kąkol uświadamia sobie, że został „odcięty” od „nowego wina”. Słowo „odcięty” oznacza pierwszy etap przymierza Abrama, w którym w rytuale mającym przypieczętować przymierze krwią jałówka, koza i baran zostały rozcięte na dwie części. W tym samym fragmencie dotyczącym tego przymierza Bóg zapowiada, że nawiedzi swój lud sądem w czwartym pokoleniu.

I rzekł do Abrama: Wiedz na pewno, że twoje potomstwo będzie cudzoziemcem w ziemi, która nie będzie do niego należeć, i będzie im służyć, a oni będą je uciskać przez czterysta lat. Lecz i ten naród, któremu będzie służyć, osądzę; a potem wyjdzie z wielkim dobytkiem. A ty pójdziesz do swoich ojców w pokoju; zostaniesz pochowany w sędziwej starości. Lecz w czwartym pokoleniu powróci tu znowu, bo nieprawość Amorytów jeszcze się nie dopełniła. Księga Rodzaju 15:13–16.

Kiedy prorocтво wypełniło się w czwartym pokoleniu, w pokoleniu Mojżesza, Pan ustanowił Dziesięć Przykazań jako symbol przymierza z Bogiem i Jego wybranym ludem. W drugim z tych dziesięciu przykazań światło czterech pokoleń Abrama zostało spotęgowane.

Nie będziesz sobie czynił rzeźby ani żadnego podobieństwa czegokolwiek, co jest na niebie w górze, ani tego, co jest na ziemi na dole, ani tego, co jest w wodach pod ziemią. Nie będziesz się im kłaniał ani im służył, gdyż Ja, Pan, twój Bóg, jestem Bogiem zazdrosnym, nawiedzającym winę ojców na dzieciach aż do trzeciego i czwartego pokolenia tych, którzy Mnie nienawidzą, a okazującym miłosierdzie tysiącom tych, którzy Mnie miłują i zachowują

moje przykazania. Księga Wyjścia 20:4-6.

Cztery pokolenia przymierza z Abramem zostały włączone w uwydatnienie Bożego charakteru jako Boga zazdrosnego. Jego zazdrość jest przeciwstawiona rzeźbionym wizerunkom. W czwartym pokoleniu Abrama dostrzegamy również stopniowy sąd. Sąd dotknął narodu, w którym lud Boży był w niewoli, jak również samego ludu Bożego, a potem mieli zostać osądzeni Amoryci. Abram wskazuje na stopniowy proces sądu, który zaczyna się od domu Bożego i stopniowo obejmuje świat, a drugie przykazanie stwierdza, że proces sądu dzieli ludzkość na dwie grupy: tych, którzy nienawidzą Boga, i tych, którzy Go miłują, w ten sposób ukazując prawo niedzielne, które woła: "Jeśli Mnie miłujecie, zachowujcie moje przykazania."

W tym samym czasie, gdy Prawo jest przekazywane na Synaju, Mojżeszowi zostaje ukazany Boży charakter.

I Pan rzekł do Mojżesza: Wyciosaj sobie dwie tablice kamienne, podobne do pierwszych; a Ja napiszę na tych tablicach słowa, które były na pierwszych tablicach, które rozbiłeś. I bądź gotów rano, i wstąp rano na górę Synaj, i stań tam przede Mną na szczycie góry. I niech nikt nie wstępuje z tobą, niech też nikt nie będzie widziany na całej górze; niech ani trzody, ani bydło nie pasą się przed tą górą.

I wyciosał dwie tablice kamienne, podobne do pierwszych; a Mojżesz wstał wcześniej rano i wszedł na górę Synaj, jak mu Pan nakazał, i wziął w ręce dwie tablice kamienne. I Pan zstąpił w obłoku, stanął tam przy nim i obwołał imię Pana. I Pan przeszedł przed nim i obwołał,

Pan, Pan Bóg, miłosierny i łaskawy, nieskory do gniewu i obfitujący w dobroć i prawdę, zachowujący łaskę dla tysięcy, przebaczący nieprawość, występki i grzech, lecz winnego nie pozostawiający bez kary; nawiedzający nieprawość ojców na dzieciach i na dzieciach ich dzieci, do trzeciego i czwartego pokolenia.

I Mojżesz pośpiesznie skłonił głowę ku ziemi i oddał pokłon. I rzekł: Jeśli teraz znalazłem łaskę w Twoich oczach, Panie, niech mój Pan, proszę Cię, idzie pośród nas; bo jest to lud o twardym karku; i przebacz naszą nieprawość i nasz grzech, i weź nas sobie na dziedzictwo. Wyjścia 34:1-9.

Drugie nadanie Prawa współgra z pionierską planszą z 1850 roku. Pierwsze tablice zostały rozbite, a pierwsza plansza miała błąd w liczbach. Starożytny Izrael został wówczas uczyniony depozytariuszem Prawa, a współczesny Izrael został wówczas uczyniony depozytariuszem prawa Bożego i praw Bożego Słowa prorockiego. Gdy po raz pierwszy wprowadzono dwie tablice, w obozie doszło do dosłownego buntu, a gdy wprowadzono planszę z 1850 roku, w obozie tlił się duchowy bunt. Proroctwo Abrama o czwartym pokoleniu zostało wypełnione przez Mojżesza w czwartym pokoleniu, gdzie Bóg rozszerzył objawienie sądu w czwartym pokoleniu w drugim przykazaniu. Rzeźbione wizerunki stały się fałszywym substytutem prawdziwego oddawania czci Bogu, a zazdrość Bożego charakteru została powiązana z sądem. Wtedy Mojżesz ujrzał chwałę Boga. Zobaczył Bożą zazdrość jako element Bożego charakteru, reprezentowany przez Jego „imię”, i zostaje przedstawiona relacja między czcicielem a grzechami jego ojców.

Kiedy Chrystus po raz pierwszy oczyścił świątynię, uczniowie przypomnieli sobie, że gorliwość o Jego dom pochłonęła Go. „Gorliwość” to „zazdrość”. Charakter Boga, który wyraża Jego zazdrość, jest motywacją, która skłoniła Chrystusa do oczyszczenia Jego świątyni, a proroczy aspekt konieczności wyznania owych grzechów twoich ojców stał się później istotnym elementem wezwania do pokuty w „siedem razy” sądzie z Księgi Kapłańskiej, rozdział dwudziesty szósty. „Czwarte pokolenie” Abrama nabiera coraz większej wagi w miarę trwania historii przymierza. Księga Joela przedstawia czas późnego deszczu, który przypada na dni ostateczne. Księga Joela opiera swoje przesłanie na wprowadzeniu orędzia o czterech pokoleniach jako motywu, który został zapisany już w pierwszym kroku trójstopniowego przymierza Abrama z Bogiem. Ten motyw znajduje swoje dopełnienie w Księdze Joela.

Po wejściu do Ziemi Obiecanej Arka Przymierza znajdowała się w Szilo, gdzie niegodziwy i nierozumny Heli, arcykapłan, oraz jego dwaj zepsuci synowie są skontrastowani z powołaniem Samuela. Szilo stało się etapem w wędrówce Arki, która była symbolem przymierza. Po tym, jak Arka została użyta jako symbol zburzenia murów Jerycha, przez około czterysta lat znajdowała się w Szilo, aż do śmierci Helego i jego niegodziwych synów. Następnie została zdobyta przez Filistynów, a potem, gdy Dawid przeniósł Arkę do Jerozolimy, po raz pierwszy ukazany został obraz triumfalnego wjazdu do Jerozolimy. Podanym powodem przeniesienia symbolu przymierza do Jerozolimy było to, że Bóg wybrał, by umieścić swoje imię w Jerozolimie, a Jego imię wiąże się z Jego zazdrością, która wiąże się z Jego zazdrośnym sądem w czwartym pokoleniu.

W czasie prawnego niedzielnego Pan wywyższy Kościół triumfujący ponad wszystkie wzgórza i góry, a narody powiedzą: "Chodźcie, pójdźmy do domu Bożego."

I stanie się w dniach ostatecznych, że góra domu Pana zostanie ustanowiona na szczycie gór i wyniesiona ponad wzgórza; a wszystkie narody napłyną do niej. I pójdzie wiele ludów, mówiąc: Chodźcie, wstąpmy na górę Pana, do domu Boga Jakuba; a on nauczy nas swoich dróg i będziemy chodzić jego ścieżkami, bo z Syjonu wyjdzie prawo, a słowo Pana z Jerozolimy. Izajasz 2:2, 3.

Słowo Pana wychodzi z Jerozolimy, bo tam wybrał miejsce dla swego „imienia”. W przypadku Mojżesza: „Pan zstąpił w obłoku, stanął tam przy nim i wypowiedział imię Pana. I Pan przeszedł przed nim i zawołał,”

Pan, Pan Bóg, miłosierny i łaskawy, cierpliwy i obfitujący w dobroć i prawdę, zachowujący miłosierdzie dla tysięcy, przebaczący nieprawość, występki i grzech, który jednak winnych nie pozostawia bez kary; nawiedzający nieprawość ojców na dzieciach i na dzieciach ich dzieci, do trzeciego i czwartego pokolenia. Księga Wyjścia 34:6, 7.

Jego „imię” jest Jego charakterem, a charakter Boga jest zarazem głęboko złożony i głęboko prosty. „Bóg jest miłością” to doskonałe, lecz prosto wyrażone określenie Jego charakteru. Prawda przymierza Abrama o „czwartym pokoleniu sądu” została „krok po kroku” poszerzona dzięki dodatkowemu światłu drugiego przykazania rzuconemu na czwarte pokolenie. Następnie doświadczenie Mojżesza poszerza to światło dotyczące związku czwartego pokolenia z charakterem Boga, dodając światło Jego zazdrości. Natchnienie zdefiniowało charakter jako

„połączone myśli i uczucia”, ale natchnienie także pouczyło nas, że nasze myśli nie są jak Boże myśli. Jego charakter to Jego myśli i uczucia połączone, a Jego charakter ma tak wiele aspektów wykraczających poza nasze proste ludzkie myśli i uczucia, że różnica polega na tym, iż Jego myśli są wyższe — jak niebiosa nad ziemią.

Bo myśli moje nie są waszymi myślami ani wasze drogi moimi drogami, mówi Pan. Bo jak niebiosa są wyższe niż ziemia, tak moje drogi są wyższe niż wasze drogi, a moje myśli wyższe niż wasze myśli. Izajasza 55:8–9.

A zatem oto ludzka myśl do rozważenia: jeśli charakter Boga jest reprezentowany przez Jego imię, to każdy przejaw imienia Boga jest przejawem Jego charakteru. Lew z pokolenia Judy pieczętuje i odpieczętowanie swoje prorocze Słowo, Palmoni jest Cudownym Rachmistrzem tajemnic, który jest także Korzeniem z wyschłej ziemi, a także gorejącym krzewem, słupem ognia, archaniołem Michałem i tak dalej, i tak dalej. Przymioty Bożego charakteru, reprezentowane przez Jego rozliczne imiona, są nieskończone. Ta „ludzka myśl do rozważenia” brzmi następująco: Mając na uwadze wszystkie różnorodne wyrazy Bożego charakteru, o których wiadomo, że istnieją, jakie znaczenie ma fakt, że już w pierwszym kroku przymierza, w trójstopniowym procesie przymierza z Abramem, „sąd czwartego pokolenia” stanowi podstawowe stwierdzenie w tym przymierzu, które odzwierciedla Jego imię?

I rzekł do Abrama: Wiedz na pewno, że twoje potomstwo będzie cudzoziemcem w ziemi, która nie będzie do niego należeć, i będzie im służyć, a oni będą je uciskać przez czterysta lat. Lecz i ten naród, któremu będzie służyć, osądzę; a potem wyjdzie z wielkim dobytkiem. A ty pójdziesz do swoich ojców w pokoju; zostaniesz pochowany w sędziwej starości. Lecz w czwartym pokoleniu powróci tu znowu, bo nieprawość Amorytów jeszcze się nie dopełniła. Księga Rodzaju 15:13–16.

Charakter Boga jako Sędziego ludzi i narodów daje ludziom okres próby, przedstawiony w postaci czterech pokoleń. Bóg jest Sędzią, jest miłosierny i cierpliwy, a sąd nad ludźmi i narodami doprowadza do końca w czwartym pokoleniu. Podstawowe stwierdzenie Boga w Jego przymierzu z wybranym ludem obejmuje sąd w czwartym pokoleniu. Podobnie jak poselstwo pierwszego anioła posiada wszystkie cechy trzech odrębnych poselstw anielskich, tak pierwszy etap przymierza zawartego z Abramem posiada cechy całego potrójnego przymierza. Imię Boga oznacza, że jest On miłosiernym Sędzią, który sędzi w czwartym pokoleniu. Każdy kolejny krok w historii przymierza z wybranym ludem buduje na tym fundamencie.

Gdy księgę Joela osadza się przy przebudzeniu Wołania o północy w wersecie piątym, a „nowe wino” zostaje „odjęte” z ich ust, to wprowadzenie do tego ostatecznego oddzielenia w ramach przymierza, dotyczącego wybranego ludu przymierza, stanowi fundamentalne przesłanie przymierza, które przedstawia bunt ludu przymierza, a następnie jego „odcięcie”, jako dokonane w czwartym pokoleniu. Zostają „odcięci”, ponieważ nie rozumieją fundamentalnego przesłania przymierza.

To fundamentalne poselstwo przymierza, zawarte w czterech wersecach piętnastego rozdziału Księgi Rodzaju, jest miarą — linią sądu, która jest używana, gdy zwieńczające poselstwo

przymierza zostaje przedstawione jako „nowe wino” w dniach ostatecznych. Doniosłość związana z przebudzeniem opilców Efraima, gdy „nowe wino” zostaje „odcięte”, jest naprawdę zrozumiała dopiero wtedy, gdy zostanie osadzona w kontekście zapowiedzi sądu przeciwko ostatniemu, czwartemu pokoleniu buntowniczego wybranego ludu, podczas okresu próby późnego deszczu.

W rozdziale siedemnastym Księgi Rodzaju znajdujemy drugi etap potrójnego przymierza z Abrahamem:

I Bóg rzekł do Abrahama: Ty zaś przestrzegaj mojego przymierza, ty i twoje potomstwo po tobie z pokolenia na pokolenie. To jest moje przymierze, które będziecie zachowywać między mną a tobą i twoim potomstwem po tobie;

Każde dziecko płci męskiej wśród was ma być obrzezane. I obrzeżecie ciało waszego napletka; i będzie to znakiem przymierza między mną a wami. Każdy, kto ma osiem dni, ma być obrzezany wśród was, każde dziecko płci męskiej w waszych pokoleniach, zarówno urodzony w domu, jak i kupiony za pieniądze od obcego, który nie jest z twojego nasienia. Ten, który urodził się w twoim domu, i ten, który został kupiony za twoje pieniądze, musi być obrzezany; a moje przymierze będzie w waszym ciele jako przymierze wieczne. A nieobrzezane dziecko płci męskiej, któremu nie obrzezano ciała napletka, zostanie odłączone od swego ludu; złamało moje przymierze. Księga Rodzaju 17:9-14.

Drugi krok stanowi drugie świadectwo symbolu bycia „odcięty”. Słowo tłumaczone jako „odcięty” ma swój źródłosłów w opisie zwierząt, które Abram rozciął na połowy w rozdziale piętnastym, a w tym fragmencie każdy, kto nie jest obrzezany, zostanie „odcięty” od przymierza. Obrzezanie zostało zastąpione chrztem w historii przymierza, w której Chrystus potwierdzał te właśnie prawdy, i z tego powodu On, jako nasz przykład, zmartwychwstał ósmego dnia.

Ten znak miał być dokonany ósmego dnia, co jest przedstawione przez osiem dusz w arce. To na drugim etapie ujawnia się próba wizualna, czy był to Izrael wybierający między prorokami Jezebel a Eliaszem przed sądem dokonany przez Eliasza, czy oblicza Daniela, Szadracha, Mészacha i Abed-Nega wyglądały lepiej i były pełniejsze niż u tych, którzy jedli królewskie jadalnię; drugi test jest wizualny. Obrzezanie jest znakiem życia, a osiem dusz na arce reprezentuje tych, którzy przeżyli, w przeciwieństwie do tych, którzy zginęli.

W historii Chrystusa, gdy znak przymierza został zastąpiony chrztem, apostoł Paweł posłużył się właśnie historią przymierza zawartą w tych wersetach, aby ukazać zasadniczą zmianę w dziejach przymierza. Posłużył się fragmentem ciała odcinanym w obrzezaniu jako symbolem człowieka w relacji do boskości oraz jako symbolem niższej natury człowieka w odniesieniu do jego wyższej natury. Paweł nauczał swoich uczniów, posługując się proroczym Słowem Bożym, a jego celem jako „tego, który został wybrany” (takie jest znaczenie imienia Saul) było wskazanie zasadniczej zmiany w dziejach przymierza, wyrażonej przez przejście od dosłownego do duchowego Izraela jako Bożego ludu przymierza. Wykonując powierzone mu zadanie, przedstawił swoje prorocze przesłanie w kontekście dziejów przymierza.

Siedemnasty rozdział Księgi Rodzaju przedstawia drugi z trzech podstawowych etapów przymierza, które znajdują swoje wypełnienie „omega” w trzech aniołach z czternastego rozdziału

Apokalipsy. Drugi etap jest przedstawiony przez znak obrzezania, symbolizujący pieczęć Boga na stu czterdziestu czterech tysiącach, którzy są sztandarem stanowiącym widzialną próbę. Trzej aniołowie są omegą „alfa” przymierza Abrahama. Trzecim etapem dla Abrahama był rozdział dwudziesty drugi.

I anioł Pana zawołał do Abrahama z nieba po raz drugi i rzekł: Przysięgłem na siebie samego — mówi Pan — ponieważ uczyniłeś to i nie wstrzymałeś swego syna, swego jedyne­go: błogosławiąc, będę ci błogosławił, a rozmnażając, rozmnożę twoje potomstwo jak gwiazdy nieba i jak piasek, który jest na brzegu morza; a twoje potomstwo posiędzie bramę swoich nieprzyjaciół; i w twoim potomstwie będą błogosławione wszystkie narody ziemi, ponieważ usłuchałeś mojego głosu. Księga Rodzaju 22:15–18.

Werset pierwszy tego rozdziału stwierdza: «I stało się po tych wydarzeniach, że Bóg wystawił Abrahama na próbę i rzekł do niego: Abraham. A on odpowiedział: Oto jestem.» Bóg wystawił Abrahama na próbę, wskazując w ten sposób ostateczny sprawdzian przed trzecią zapowiedzią przymierza. Gdy Abraham zdał próbę, wówczas zostały przedstawione ostatnie cztery wersety potrójnego przymierza z Abrahamem. Ponieważ Abraham «posłuchał» głosu Boga, który w tym fragmencie jest Jego «głosem przymierza», Abraham miał być pobłogosławiony jako ojciec narodów. Trzeci anioł jest próbą, która, podobnie jak w przypadku Abrahama, stanowi sprawdzian ujawniający charakter, a charakter opiera się na tym, czy wierzysz Bogu, jak Abraham, czy też nie. Ci, którzy przejdą próbę, jak Abraham, zostaną użyci do zgromadzenia wszystkich narodów świata. Siedemnaście wersetów z trzech rozdziałów określa przymierze między Bogiem a wybranym ludem; i w ten sposób reprezentują one alfę historii przymierza wybranego ludu, a zarazem te wersety reprezentują omegę historii przymierza, ukazaną w powołaniu stu czterdziestu czterech tysięcy.

Ilu z nas kupiłoby dom albo pojazd bez uprzedniego zapoznania się z warunkami umowy? Ilu laodycejskich Adwentystów Dnia Siódmego wie, że pierwszy warunek ich przymierza z Bogiem polega na tym, iż Bóg oznajmia, że jest miłosiernym Bogiem, który dokonuje sądu w czwartym pokoleniu? Tragedia polega na tym, że nie znają fundamentalnych prawd historii ruchu millerowskiego ani podstawowych prawd dotyczących wyznawanego przez nich przymierza, i z tego powodu, podobnie jak starożytny Izrael, nie rozpoznają czasu swego nawiedzenia. Zakończenie tego okresu nawiedzenia, który rozpoczął się 11 września, następuje wtedy, gdy o północy zostają zbudzeni, tylko po to, by uświadomić sobie, że są odrzuceni.

Będziemy kontynuować w następnym artykule.

18 kwietnia, dwa dni po tym, jak przemknęła mi przed oczami scena walących się budynków, udałem się, aby stawić się na umówione spotkanie w kościele przy Carr Street w Los Angeles. Gdy zbliżaliśmy się do kościoła, usłyszeliśmy gazeciarzy wołających: „San Francisco zniszczone przez trzęsienie ziemi!” Z ciężkim sercem przeczytałem pierwsze, pośpiesznie wydrukowane doniesienia o strasznej katastrofie.

Dwa tygodnie później, w drodze powrotnej do domu, przejeżdżaliśmy przez San Francisco i, wynajmując powóz, spędziliśmy półtorej godziny na oglądaniu zniszczeń dokonanych w tym

wielkim mieście. Budynki, które uważano za odporne na katastrofy, leżały w gruzach. W niektórych przypadkach budynki częściowo zapadły się w ziemię. Miasto przedstawiało najstraszliwszy obraz nieskuteczności ludzkiej pomysłowości w wznoszeniu budowli ognioodpornych i odpornych na trzęsienia ziemi.

Przez swego proroka Sofoniasza Pan określa wyroki, które sprowadzi na złoczyńców: „Doszczętnie zgładzę wszystko z powierzchni ziemi, mówi Pan. Zgładzę człowieka i bydło; zgładzę ptactwo niebieskie i ryby morskie, i zgorszenia wraz z bezbożnymi; i wytracę człowieka z powierzchni ziemi, mówi Pan.”

I stanie się w dniu ofiary Pana, że ukarzę książąt, dzieci króla oraz wszystkich, którzy są przyodziani w obce szaty. Tego samego dnia ukarzę także wszystkich, którzy przeskakują próg, którzy napełniają domy swoich panów przemocą i podstępem....

I stanie się w owym czasie, że przeszukam Jerozolimę z lampami i ukarzę mężów, którzy osiedli na swoim osadzie; którzy mówią w swoim sercu: Pan nie uczyni dobra ani nie uczyni zła. Dlatego ich mienie stanie się łupem, a ich domy spustoszeniem; zbudują też domy, lecz nie zamieszkają w nich, i zasadzą winnice, lecz wina z nich pić nie będą.

„Wielki dzień Pana jest bliski, jest bliski i bardzo się śpieszy; oto głos dnia Pana: nawet mąż mocny będzie tam gorzko wołał. Ten dzień jest dniem gniewu, dniem utrapienia i niedoli, dniem spustoszenia i zniszczenia, dniem ciemności i mroku, dniem obłoków i gęstej ciemności, dniem trąby i alarmu przeciwko obwarowanym miastom i przeciwko wysokim wieżom. I sprowadzę ucisk na ludzi, tak że będą chodzić jak ślepi, ponieważ zgrzeszyli przeciwko Panu; i ich krew będzie wylana jak proch, a ich ciała jak gnój. Ani ich srebro, ani ich złoto nie zdoła ich wybawić w dniu gniewu Pana; lecz cała ziemia będzie pochłonięta ogniem Jego zazdrości, gdyż uczyni rychłą zagładę wszystkich mieszkańców ziemi.”
Sofoniasza 1:2, 3, 8-18.

Bóg nie może już dłużej się powstrzymać. Już teraz Jego sądy zaczynają spadać na pewne miejsca, a wkrótce w innych miejscach da się odczuć Jego wyraźną niełaskę.

Nastąpi szereg wydarzeń objawiających, że Bóg panuje nad sytuacją. Prawda będzie głoszona jasnym, niedwuznacznym językiem. Jako lud musimy przygotować drogę Panu pod przemożnym prowadzeniem Ducha Świętego. Ewangelia ma być głoszona w swej czystości. Strumień żywej wody ma się pogłębiać i poszerzać w swoim biegu. Na wszystkich polach, blisko i daleko, ludzie będą wzywani od pługów oraz z bardziej zwyczajnych zajęć handlowych i biznesowych, które w dużej mierze zaprzętały umysły, i będą kształceni pod kierunkiem doświadczonych ludzi. Gdy nauczą się pracować skutecznie, będą głosić prawdę z mocą. Przez najcudowniejsze działania Bożej Opatrzności góry trudności zostaną usunięte i wrzucone w morze. Poselstwo, które tak wiele znaczy dla mieszkańców ziemi, będzie usłyszane i zrozumiane. Ludzie poznają, czym jest prawda. Naprzód i wciąż naprzód postępować będzie dzieło, aż cała ziemia zostanie ostrzeżona, a wtedy nadejdzie koniec.

Coraz wyraźniej, z każdym dniem, staje się oczywiste, że na świecie objawiają się sądy Boże. Ogniem, powodzią i trzęsieniem ziemi ostrzega mieszkańców tej ziemi przed Jego bliskim przyjściem. Zbliża się czas, gdy nadejdzie wielki kryzys w dziejach świata, gdy każdy ruch w

rządach Bożych będzie obserwowany z żywym zainteresowaniem i niewysłowioną obawą. Szybko, jedno po drugim, spadną sądy Boże — ogień, powódź i trzęsienie ziemi, a także wojna i rozlew krwi.

Och, oby lud poznał czas swego nawiedzenia! Wielu jest takich, którzy nie słyszeli jeszcze prawdy stanowiącej próbę na ten czas. Jest wielu, z którymi Duch Boży się zмага. Czas niszczących sądów Bożych jest czasem miłosierdzia dla tych, którzy nie mieli możliwości poznać, czym jest prawda. Pan spojrz na nich z czułością. Jego miłosierne serce jest poruszone; Jego ręka wciąż jest wyciągnięta, aby zbawić, podczas gdy drzwi są zamknięte dla tych, którzy nie chcieli wejść.

„Miłosierdzie Boga objawia się w Jego wielkiej cierpliwości. On powstrzymuje Swoje sądy, czekając, aż ostrzegawcze poselstwo zostanie ogłoszone wszystkim. Och, gdyby nasz lud odczuwał, jak powinien, odpowiedzialność spoczywającą na nim, by przekazać światu ostatnie poselstwo miłosierdzia, jakże wspaniałe dzieło zostałoby dokonane!” Świadectwa, tom 9, 94–97.